

Az álom valóra vált

Nyolc éve várunk erre a napon, de végre elérkeztünk – mondta szinte minden érkezőnek Nadas Pál, akit 1989-ben a Magyar Mozgáskorlátozottak Sportszövetségének (MMS) első elnökévé választottak, ám az alakuló közgyűlésen mint levezető elnök vett részt. Ott volt számos ismert személyiség is: dr. Aján Tamás, a MOB főtitkára, Molnár Zoltán, az NSI főigazgatója, az OTSH képviselője Tóth József, a Magyar Sportszövetségek Szövetsége részéről pedig Somogyi Géza.

És persze sorra érkeztek a honi parasport képviselői, vezetők, edzők, sportolók. Nem véletlenül, hiszen fontos esemény ez a magyar parasport életében: megalakul a Magyar Paralimpiai Bizottság!

Néhány perccel kilenc óra után a szavazati joggal rendelkező negyvennégy részvevő közül negyvenen már megérkeztek, így Nadas Pál megnyitójának pillanatában természetesen határozatképes volt a közgyűlés. Páncsa Józsefnek, az MMS elnökének nyitószavai után elkezdődhetett a munka, a szavazás, ami – mint később kiderült – az előzetes egyeztetéseknek köszönhetően viszonylag gyorsan ment. A

Az elnökség

A szombaton délelőtt elfogadott alapszabály értelmében a Magyar Paralimpiai Bizottságot kilenctagú elnökség irányítja. Elnöknek dr. Galántai Ambrus, a Külügyminisztérium főtanácsosát, alelnöknek pedig Páncsa Józsefet, az MMS elnökét választották. Az elnökség tagja még Nadas Pál és Beliczay Sándor az MMS, dr. Gruiz Katalin és Szabó Ferenc a MEFS, valamint Tóthné Kurilla Zsuzsa és Páni Róbert az MVGYK képviselője. A vezető testület kilencedik tagja a főtitkár lesz. A poszt betöltésére az elnökség nyílt pályázatot ír ki, s a pályamunkák elbírálása után dönt a főtitkár személyéről.

három alapító szervezet, a Magyar Mozgáskorlátozottak Sportszövetsége, a Magyar Vakok és Gyengénlátók Sportszövetsége és a Magyar Értelmi Fogyatékosok Sportszövetsége vezetői már korábban kidolgozták a mindannyiuk által vállalható alapszabálytervezetet, így annak elfogadása – az OTSH jogi osztálya néhány javaslatának figyelembe vételével – nem okozott különösebb problémát.

Bejelentem, hogy ezerszázkilencvenhét szeptember tizenharmadikán, délelőtt tíz órakor megszületett a gyermek, megalakult a Magyar Paralimpiai Bizottság. Ezután már csak rajtuk múlik, hogy az újszülött egészséges lesz-e, s az is tőlünk függ, hogy milyen hosszú lesz az élete – mondta ünnepélyesen Nadas Pál, akinek ezzel nagy álma vált valóra.

Ezt követően a második napirendi pontra, az elnök és az elnökségi tagok megválasztására került sor. A jelölőbizottság az elnöki posztra egyetlen javaslatot kapott, így nyílt szavazással, egyhangúlag dr. Galántai Ambrust választották meg a Magyar Paralimpiai Bizottság első elnökévé. A fennmaradt elnökségi helyre hét jelölt volt, így ebben a kérdésben sem volt szükség a titkos szavazásra, minden jelölt egyhangúlag, közfelkiáltással került a bizottság vezetői testületébe.

Az alakuló közgyűlés záró momentumaként dr. Páncsa József, a Samsung Electronics kereskedelmi igazgatója bejelentette: a szeptember 20-án Samsung Futófesztivál minden nevezője után fél dollárnak megfelelő forintösszeget utal át a Magyar Paralimpiai Bizottság számlájára. Mint elmondta, tavaly közel nyolcvanezer vettek részt ezen a fesztiválon, idén pedig körülbelül százezer indulóra számítanak. Márpedig ha ez igaz, akkor ez mintegy tízmillió forintot jelenthet az MPB számára.

Természetesen köszönettel tartozunk a Samsungnak, s bízunk benne, hogy a jövőben hasonlóan eredményesen tudunk együttműködni első támogatónkkal, s reményeink szerint mind azokkal, akik a Samsungot követik majd – mondta zárszavában dr. Galántai Ambrus, aki október 3. és 5. között Párizsban, a Nemzetközi Paralimpiai Bizottság kongresszusán képviseli először a magyar parasportot. (szűcs)

Az első elnök

A Magyar Paralimpiai Bizottság első elnöke, dr. Galántai Ambrus 1945-ben született. Budapesten, az ELTE-n szerzett diplomát a magyar-olasz tanári szakon, majd a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen a népművelés kiegészítő szakot is elvégezte. Ezt követően az Egyesült Államokban magyar kultúrát oktatott, amíg egy autóbaleset következtében mindkét lábát amputálni kellett. Hazaköltözött, majd miután az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán doktori címet szerzett, a Külügyminisztériumba került, ahol 1993-tól 1997 nyaráig a Római Nagykövetség konzuli vezetője volt, jelenleg pedig a Külügyminisztérium főtanácsosa. Három idegen nyelven beszél.

Először is szeretném megköszönni a bizalmat, remélem, hogy meghálálom – mondta megválasztása után az elnök. – Igaz ugyan, hogy a sporthoz eddig nem sok közöm volt, de úgy gondolom, hogy az elnöknek legyenek diplomáciai kapcsolata, legyen tárgyalási rutinja, s hogy egy jó és szakmailag megfelelő csapatot maga köré vonva irányítsa a munkát. Az előző feltételeknek talán megfelelek, az utóbbira pedig a küldötték által megválasztott elnökség jelenti a garanciát.

KLASSZSI(KU)SAINK KLUBJA

„Arany-Vöri”, aki tudja, mit nem vehetnek el tőle

NS Malonyai Péter

– Hány kilós egy igazi vadkan?
– Száz fölött van.
– És a medve?
– Az százhuszonötöt kezdődik.
– A vadász pedig?
– Ő is száz fölött.
– Te pedig?

– Most százhuszonhét vagyok...
– Akkor minden rendben van.
– Dehogyan van rendben, hiszen már te is csak a súlyommal tudsz viccelődni.

– Félreértesz, nálam jobban senki sem tiszta a kilóid miatt, hiszen most, így százvalahány kilósan látva döbbsz rá, mekkora erőfeszítéssel hozhattad csak a versenysúlyodat.

– A hetvenkét kilót.
– Azt.
– Hát... Nem volt könnyű. Fura az alkatom. Ha erős a szél, és jönnek a báránnyelűk, én már attól is hídom. Na jó, nem csak attól. Tulajdonképpen roppant fegyelmezett ember vagyok, egy kivétellel: a kaja... Ha ételt látok, eszem, mint egy önféledt állat. Én vagyok az a fehér holló, aki nemcsak főzni szeret, hanem meg is eszi a főztjét.

– Kóstolsz is?
– Hajjaj!... Az ízek másképpen nem állhatnak össze. És ragaszkodom a mosogatáshoz is, csak akkor igazán tiszta, másképpen főzésre alkalmas az edény, ha én mosom el.

– Most már ehetsz, amennyit csak akarsz, senki sem ellenőrizi a súlyodat, nincs szükség trükkökre.

– Trükkökre? Például?
– Például a tatái halászlé után.

– Ja... Az a bizonyos András-nap... Amikor edzőtáborban voltunk, és a pénteki vívás után lennmaradtunk, főztünk egy jó halászlét. Ettől rendesen, aztán jöttünk haza, mert másnap már Pesten volt edzés. Tudtam, hogy valaki feldob majd, hogy nem tartottam a fogókürramat, ezért este vízajtót vettem be, hajnalban pedig lementem a Margitszigetre, futottam két kört. Aztán lovarda, majd tornaterem és úszóedzés. Rójuk a hosszakat, amikor jön Török Feri, és kiabál: „Horváth! Horváth! Miregre!” Ha Horváthnak hívott, és nem Vörinek, tudtam, hogy semmi jóra sem számíthatok, de most nyugodt voltam. Az úszóedző – Kiss Laci volt akkor – tiltakozott, hogy majd az edzés végén megyek, de Feri nem tűrt ellentmondást: „Hogyisne! Még eléget néhány száz kalóriát közben, és attól is fogj!” Nem volt mese, mentem. A büfében volt egy mássa. Kérdezte Feri, hány kilóra állítsa, mondom, hogy tegye hetvenegyre, hadd zuhanjon... A lényeg, hogy húsz deka híján hetvenegy kiló voltam, a Feri pedig tajtékzott, mint mindig, ha nem jött be a csele.

– Egyszer azt mondtad neki – ott voltam –, hogy „Barátom, elmész, de az Isten mentse meg attól, hogy az ellenségem legyél...”

Horváth László

Sportága: úszás, öttusa, triatlón
Született: 1946. április 21.

Klubjai. Versenyzőként: III. Ker. TTVE (1957–64, úszás), Ú. Dózsa (1964–80, öttusa). Edzőként: Ú. Dózsa (1980–89, öttusa), UTE (1992–, triatlón)

Legjobb eredményei öttusázóként: olimpiai 2. hely (1980, Moszkva, csapat); világbajnoki 2. hely (1979, Budapest, csapat), világbajnoki 3. hely (1973, London, csapat; 1976, San Antonio, csapat); országos bajnok (4 egyéni, 8 csapat); az Év öttusázója (1977, 1979)

Szövetségi kapitány: junior-válogatott (1982–89, öttusa), felnőtt válogatott (1989–91, öttusa)

– Zrikáltuk egymást eleget. Egyébként rengeteget ellestem tőle, elsősorban azt, hogy minden eszközt be kell vetni az eredményért. Látod, nálam is elérte, hogy versenyzőként tartsam a súlyomat...

– Allitól akkor lettél kegyesített nála, amikor a juniorok kapitányaként mindent megnyertél, ő pedig a felnőttéknél csak másodikként lett, te pedig felhívtad telefonon, hogy „Halló, ezüst-Feri? Itt arany-Vöri!”

– Ezt nem vette zokon, szerintem más zavarta őt. Talán az, hogy én komolyan vettem a szövetségi kapitányságot, ő pedig nem akarta ezt. A lahti világbajnokság kudarcával nem volt baja, ám, amikor Rómában az Európa-bajnokságon mindent – az egyénit, a váltót és a csapatot – megnyertünk, azzal már igen. Emlékszem, a srácok jöttek, hogy a levegőbe dobáljanak, mire ő legyintett: „Ugyan, ez csak egy Európa-bajnokság volt...” Ezzel együtt, mondom, rengeteget köszönhetek neki. Amikor tavaly nem úgy sikerült számára a szövetségi kongressza, ahogy tervezte, és felhívtak, hogy most neki lehet menni Ferinek, ki-kértem magamnak. Amíg a versenyzője voltam, amit kértem, azt – ha tudta – teljesítette. Csak jót tett velem, hiszen nélküle nem lehettem volna szövetségi kapitány öttusában, és a legfontosabb: ki-verte belőlem, hogy végezzem el a főiskolát. Hogy diplomám lett, az kilencvenkilenc százalékban neki köszönhető, és egy százalékban nekem, elvégre én végeztem el.

Igaz, én mindig elmondtam, mit gondolok, mindig pacekba, azaz szemlől szembe, amit ő, ha muszáj volt, elfogadott, de az esetet megjegyezte magának. Végül a triatlont is neki köszönhetem, ő javasolta Gedővárnak – ő volt akkor az elnök –, hogy legyen Úpesten szakosztály, és legyen én a vezetőedző. Addig sem vagyok az öttusában, gondolhatta, de ezzel is szerencsém volt.

– Te mindenben, amibe belecsöppentél, bizonyítottál.

– Tulajdonképpen igen. Úgy kezdődött, hogy mindig Óbudán nyaraltunk, szemben a stranddal, ahol a III. Kerületi TTVE edzett. Kifigytem, hogyan úsznak, és így megtanultam mind a négy úszásnem. Aztán, csak úgy játékból, ott úsztam a versenyzők mellett. Peterdi Pál volt az edző, kérdezte, hogy „Ócsi, te hol úszol?”, mondtam, hogy sehol, ő, hogy „Na, ne...!”, majd közölte, hogy vasárnap verseny van. Megnyertem a száz gyorsot. Összel, ötvenhét órában bekerültünk a Császárba, az maga volt a mennyország.

– A Császár.

– Persze. A világ legjobb helye volt, nekem igazi kánaán. Nyaranta egész nap ott voltunk, edzettünk, játszottunk, néztük a nagyokat... Volt olyan, hogy huszonnyolc asztalnál kártyáztak – bridsz, rómi, ulti. És a szövegek! Ahogy Láng Ferenc mondja Pólok Karcsinak játék közben, hogy „Ne kontárz te marha, mert nem marad egy vasad se!”, a válasz pedig, hogy „Nyugi öreg, ha bukom, akkor is marad annyi pénzem, hogy megebédeljek a Gülbibben...” A Gülbaba

önkiszolgálót hívtuk így, ahol háromötven volt egy kelkáposztafőzelék. Vagy Szittya Spéci bácsi, amint a vízilabda lényegét magyarázta: „Nem az a fontos, hogy megfogd a labdát és belődd... Odameész a bekéhez, kétszer megcsavarod a hasán a bört, ő egy hatalmasat behúzik neked, kiállítják, és máris egy-null ide...” Legendás, felhőtlen, soha vissza sem térő idők voltak. A Sziget az más volt. Az sem volt rossz, csak ott már fegyelem volt. Peterdi Palinál nem volt olyan edzés, hogy ne röhögve szálltunk volna ki a vízből, pedig dolgoztunk, rendesen.

– Öttusázó is véletlenül lettél.

– Persze, mert el akartam vinni katonának. Attól még jobban irtóztam, mint az öttusától, mert nem akartam én elmenni az úszóktól. Aztán belejöttem. Az úszással meg a futással nem volt bajom, de hogy én vívjak, lőjek meg lovagoljak... Szerencsére remek mestereim voltak, vívásban Fülöp Misi, a lőtéren Kisgyörgy Lajos, a lovardában Vigh Ferkó, Tóth Béla bácsi és Ferdinándy Géza... A legjobban később a vívást szerettem. Oriási, ha azzal csapod be a másikat, ráadásul büntetlenül, hogy többet tudsz nála. Vigh Ferkóval egyébként volt egy egyezségem, még az elején: annyi liter bort és szódát kellett vinnem neki, ahányszor leessem a lóról. Képzheted! Volt olyan nap, hogy tizenhat liter irhatott föl magának borból is, szódából is. Életem nagy találkozásai közé tartoznak az említettek.

– Mint Molnár Erikát veled... De ez már triatlón.

– Igen... Csodálatos kis lány, óriási szerencsém, hogy találkoztunk, és nem csupán az eredmények miatt. Ő az, aki nemcsak megcsinálja, hanem el is fogadja azt, amit vallok a szakmáról. Az külön mázli, hogy a sikerei mindkettőnkét igazolnak. Egyébként mindig mindent megbeszéltem a versenyzőkkel, sokat vitatkoztam, vitatkozom velük, de – szerintem – ezt az egészet csak így lehet csinálni.

– Lassan-lassan olyanok vagytok Molnár Erikával, mint Kiss László Egerszegi Krisztinával.

– Megtisztelő összehasonlítás, de én nem szeretem. Olyan ez, mint amikor mostanában azt mondják, hogy Erika esélyese a kétesre olimpianak. Most? Miért? Rengeteg idő van még Sydneyig, ha az olimpia előtt egy hónappal mondják, rendben van, de egyelőre felesleges.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart, mint a csodák. Amelyek egyébként nincsenek – a sportban legalábbis.

– Te mindig a talpadra estél.

– Szegény apám volt olyan, hogy a jég hátán is megélt... Milliós szakmája volt, mindenhez értett, én pedig elhatároztam, hogy olyan leszek, mint ő... Meg aztán az a lényeg, hogy amit megtanultam, amit tudok, amit tapasztaltam, senki sem veheti el tőlem. Volt egy Tamás Józsi nevű tanítványom, nemrég volt az esküvője. Meghívtam, rám mutatott, és azt mondta: „Ebben az emberben sohasem csalódtam! Jó volt veled...” Nekem nem kell több, mert ez a lényeg, minden más csak napi bosszúság. Három napig tart